

ע"פ 7451/23 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7451/23

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט י' אלרון
המערער: פלוני
נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-תפ"ח 42670-04-22, מהימים 1.3.2023 ו-7.9.2023, שניתנו על-ידי השופטים ח' טרסי, ע' דרויאן-גמליאל ו-ה' רוזנברג שיינרט

תאריך הישיבה: ט"ז בתמוז התשפ"ד (22.7.2024)

בשם המערער: עו"ד שרית מלצר חתוקה
בשם המשיבה: עו"ד תמי נותב פייל
בשם נפגעת העבירה:

פסק-דין

השופט יוסף אלרון:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטים: ח' טרסי, ע' דרויאן-גמליאל, ו-ה' רוזנברג שיינרט) ב-תפ"ח 42670-04-22 מיום 1.3.2023, ומיום

7.9.2023, בהתאמה, בגדרם המערער הורשע פה אחד, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של מעשה סדום בקטינה בת משפחה, וכמו כן בשתי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה, שביצע כלפי בת אחותו.

בגין עבירות אלו הוטלו על המערער 11 שנות מאסר בפועל (בניכוי תקופת מעצרו), מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת העבירה בסכום של 70,000 ש"ח.

עיקרי עובדות כתב האישום

2. על פי המתואר בכתב האישום, המערער היה אחיה של אָם הקורבן, קטינה ילידת 2011, ובמהלך תקופה של שנה אחת, בין השנים 2018-2019, כשהייתה הקטינה כבת 7, התגורר בבית הורי הקטינה יחד עם, בעיר לוד.

על פי כתב האישום, במהלך תקופה זו, המערער ביצע בקטינה מעשים מגונים ומעשי סדום במספר הזדמנויות וכן נהג להראות לה סרטונים בעלי אופי מיני.

באחד המקרים, בתקופה הרלוונטית, בעת שהקטינה שהתה בסלון ביתה, ניגש אליה המערער והציע לעסות את גופה. משסירבה, הכריח אותה לשכב על בטנה, ומשעשתה כן, רכן מעליה, טפח על גבה, וגהר עליה מאחור. בשלב זה, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה, חשף את ישבנה ונגע בו. משביקשה הקטינה מהמערער שיעזוב אותה והכתה ברגלו בשגגה - זה היכה אותה ברגלה וניסה להסיח דעתה בכך שנתן לה לצפות בסרטון ממכשיר הטלפון הנייד שלו. לאחר מכן, המשיך לגעת בישבנה, שלף את איבר מינו, פישק את ישבנה באמצעות ידיו והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של הקטינה, תוך שגרם לה כאב עד שהגיע לסיפוקו.

במספר הזדמנויות נוספות, המערער נגע בגופה של הקטינה והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, ובנוסף הציג לה סרטונים בעלי אופי מיני באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלו.

בגין מעשים אלו, יוחסו למערער ריבוי עבירות של מעשה סדום ומעשה מגונה של קטינה בת משפחתו.

הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי

3. בית המשפט המחוזי, לאחר שמיעת ראיות, הרשיע את המערער פה אחד בשלושה אירועים קונקרטיים (ובאופן מצומצם מהמסכת העובדתית שיוחסה לו בכתב האישום):

האירוע הראשון, כפי שתואר בכתב האישום - אירוע מעשה הסדום שהתרחש בסלון הבית, בעת שהורי הקטינה נעדרו ממנו.

בנוסף, המערער הורשע בשני אירועים נוספים כאמור, שתוארו בחקירות הקטינה והוכחו במהלך המשפט, לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), שיפורטו להלן.

האירוע השני, אירוע של ביצוע מעשה מגונה שהתרחש בסלון, אף הוא כשהורי הקטינה נעדרו מהבית, במהלכו המערער נגע באיבריה האינטימיים של הקטינה מעל לבגדיה: תואר כי נגע בבטנה, ירד באיטיות עם ידיו לכיוון איבר מינה ואף הפעיל עליו לחץ. בהמשך, ידיו של המערער עלו כלפי מעלה ונגעו בחזה של הקטינה מעל בגדיה.

האירוע השלישי, התרחש בחדרו של המערער בעת שהורי הקטינה היו בדירה. המערער קרא לקטינה על מנת שתגיע לחדרו, ומשנכנסה לחדר, סגר את הדלת והחל להראות לה סרטים מיניים במכשיר הטלפון הנייד שלו. המערער שכב על המיטה והזמין את הקטינה לשכב על ידו והיא עשתה כן. בהמשך לכך, המערער הפשיל את מכנסיו וכיסה עצמו בשמיכה. בשלב זה, אימה של הקטינה פתחה את דלת החדר ונכנסה אליו על מנת לסדר בו בגדים. או אז הקטינה ניצלה את כניסת האם לחדר וברחה משם לשירותים.

4. בהתאם למתואר לעיל, המערער הורשע בעבירה של מעשה סדום בקטינה בת משפחה, לפי סעיף 351(א) יחד עם סעיף 347(ב) לחוק העונשין ובשתי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה, לפי סעיף 351(ג)(1) יחד עם סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין.

בפתח הדיון בעניינו, המערער אישר כי הוא דודה של הקטינה וכי התגורר עם בני משפחתה בביתם במהלך השנים 2018-2019, אך כפר כפירה כללית בהאשמות שיוחסו לו והכחיש כי ביצע עבירת מין כלשהי בקטינה.

5. הרשעת המערער נסמכה על קביעות מהימנות ברורות ביחס לגרסת הקטינה בפני חוקרת הילדים; על ראיות חיצוניות התומכות בה, בין היתר סיוע ראייתי ביחס למצבה הנפשי של הקטינה ונסיבות חשיפת הפגיעה בה, לצד ראיות מחזקות נוספות, לרבות הימנעות המערער מלהעיד להגנתו בבית המשפט המחוזי. אפרט להלן את עיקרי הדברים.

6. במוקד התשתית הראייתית עמדה כאמור עדותה של הקטינה בפני חוקרת הילדים, בהתאם לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955 (להלן: חוק הגנת ילדים).

בית המשפט המחוזי, בפסק דין מפורט ומנומק קבע כי לאחר שצפה בקלטות החקירה, התרשם כי עדות הקטינה אשר נמסרה בפני חוקרת הילדים היא עדות אמינה ומהימנה "הכוללת בחובה גרעין אמת ברור עקבי ואמין", וכי מדבריה ומשפת גופה ניתן ללמוד כי התקשתה לחשוף את המעשים המיניים שנעשו בה וכי הצורך לתארם גרם לה רגשות בושה ומבוכה.

עוד נומק, כי תוכן עדות הקטינה תמך באופן ממשי באמיתות גרסתה הן ביחס לאירוע המרכזי של מעשה הסדום, שתואר בכתב האישום הן ביחס לשני האירועים הנוספים של המעשים המגונים שתוארו פרטנית. הודגש בהכרעת הדין, כי דבריה של הקטינה היו אותנטיים ולו בתיאור רגשות ותחושות, באופן המאשש את מהימנותם. נקבע כי הקטינה אף סיפרה על האירועים מבלי שניסתה להציג עצמה באופן חיובי או כמי שהתנגדה למעשים; כמו כן, לא ניכרו בדבריה מגמת הפרזה או רצון להפליל את המערער.

7. יתירה מכך, מהכרעת הדין עולה כי גרסת הקטינה כללה פרטים "ייחודיים ואותנטיים" שאינם מתיישבים עם סיפור שבדתה הקטינה.

כך בעת שהקטינה תיארה את תחילת אירוע מעשה הסדום, היא מסרה שהמערער "הגיע אליה לסלון מהשירותים, היה נראה לה מעשן שם" (מוצג ת/1א, עמ' 7). צוין כי תיאור זה מצא אישוש בעדות אבי הקטינה בפני בית המשפט המחוזי, לפיה המערער היה נוהג לעשן סמים בדירה ואף הסתגר בשירותים לשם כך; כן מסרה הקטינה כי בזמן מעשה הסדום, המערער לבש את בגדי אביה "בצבע אפור עם שחור בצדדים" (מוצג ת/1א, עמ' 14), פרט שנתמך אף הוא בדברי אבי הקטינה שסיפר כי איפשר למערער ללבוש את בגדיו.

תיאור ייחודי נוסף התייחס לאופן שבו הזיז המערער את מכנסי הקטינה במהלך אירוע מעשה הסדום - הקטינה סיפרה ואף הדגימה באופן ויזואלי כיצד המערער ניסה להפשיט ממנה את מכנסי הפיג'מה, אך בסוף רק "פתח והזיז אותם מהצד" (מוצג ת/1א, עמ' 15, ת/1ב); בנוסף נקבע, כי אף תיאורה לפיו בזמן שהמערער החדיר את איבר מינו לישבנה, הוא נתן לה לצפות בסרטון בטלפון הנייד שלו - מהווה נתון בעל נופך של אמינות.

באשר לדבריה של הקטינה, כי במהלך האירוע בחדרו של המערער אמה נכנסה לחדר והפריעה לו לממש את כוונותיו - הודגש, כפי שחוקרת הילדים הבהירה בעדותה בבית המשפט המחוזי, כי שיתוף גורם שלישי חיצוני בתיאור האירוע, שהפריע למעשים, אינו אופייני לילד שלא חווה את החוויה בעצמו, וניתן להניח כי אילו היה מדובר ב"סיפור בדים" הקטינה לא הייתה מציינת את אמה.

בנוסף, בהתייחס למעשה המגונה שאירע בסלון, שעניינו מגע בחזה, בבטן ובאיבר מינה - נקבע

כי ניתן ללמוד על רצונה של הקטינה לדייק ועל מהימנות הדברים, מאחר שהקפידה להבהיר בחקירתה שהמגע היה מעל לבגדים (מוצג ת/3א, עמ' 8).

נוסף על כך, בהכרעת הדין הודגש תיאורה האותנטי של הקטינה ביחס להתנהגותה בעת חשיפת הפגיעה בה בפני המורה ובנות כיתה. משנתבקשה במהלך החקירה לתאר כיצד הגיבו בנות כיתה לדבריה, זו השיבה שהסתירה את פניה בידיה בזמן שסיפרה להן, ולכן לא היה בידה לתאר את תגובת הבנות. בית המשפט המחוזי ראה אף בכך פרט ייחודי המלמד על אמינותה.

8. לקטינה לא היה מניע להעליל על המערער, וחרף פגיעתו בה היא לא היססה לתאר את האהבה הרבה שרחשה לו אימה, ואת חוסר רצונה שהמערער ייכלא. הודגש כי אף בעובדה זו יש כדי לחזק את אמיתות גרסתה. בנוסף, המערער עצמו אישר בחקירתו כי יחסיו עם הקטינה והוריה היו תקינים (מוצג ת/9א עמ' 10).

9. בית המשפט המחוזי מצא חיזוקים ראייתיים רבים לגרסת הקטינה בנסיבות חשיפת הפגיעה ובמצבה הנפשי עובר לחשיפה, ובכלל זה בעדות מורתה א' ובעדות יועצת בית-הספר ד'. כמו כן, נמצאו ראיות מחזקות נוספות בפרטים ייחודיים שתיארה הקטינה בחקירותיה, דוגמת הידית השבורה של דלת חדרו של המערער, לבושו בבגדי אביה בעת אירוע מעשה הסדום, תוך תיאור צבעם כאמור; תיאור הגעת המערער לסלון מן השירותים לאחר שעישן שם; ואף תיאוריה החוזרים לפיהם המערער נהג לתת לה לצפות בסרטים פורנוגרפיים אגב ביצוע מעשים מיניים בה.

כמו כן, בית המשפט המחוזי מצא חיזוק למהימנות גרסת הקטינה בקיום תנאי "מבחן ההזדמנות". נקבע כי הוכח בראיות חיצוניות שהמערער והקטינה שהו לבדם בדירה בהזדמנויות רבות, נוכח שעות העבודה של ההורים. בנוסף הוכח כי הקטינה נהגה לשהות במחיצת המערער בחדרו, לרבות על מיטתו, כפי שאם הקטינה אף אישרה בחקירתה. גם המערער עצמו אישר בחקירתו כי נותר עם הקטינה לבד בבית (מוצג ת/9ב). לפיכך נקבע, כי העובדה שהיו למערער הזדמנויות לפגוע מינית בקטינה, כמתואר על ידה, תומכת אף באמינות גרסתה.

10. נוכח כל האמור לעיל, המערער הורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום, ובמסכת העובדתית שנקבעה בהכרעת הדין ביחס לתיאור עבירות המעשים המגונים, שעלו במסגרת חקירותיה של הקטינה, כפי שפורטו לעיל, וזאת בהתאם לסמכות בית-המשפט לפי הוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

11. בית המשפט המחוזי בגזר דינו התייחס למצוקתה של הקטינה ולנזקים הרבים שגרם לה המערער במעשיו, כפי שעלה מתסקיר קורבן העבירה שהוגש בעניינה. נקבע כי הקטינה נפגעה מינית מהמערער, המבוגר ממנה ב-25 שנה, לאורך תקופה, ושמרה את דבר הפגיעה בה בסוד למשך מספר שנים נוספות.

מהתסקיר עלה, כי טרם חשיפת הפגיעה בה, הקטינה התקשתה להירדם וסבלה מסיוטים בשנתה. במהלך היום הייתה מוצפת במחשבות על אודות המערער והפגיעה בה והדבר פגע בהישגיה הלימודיים. הקטינה אף סיפרה על תחושת פחד מהמערער והחשש שינסה לנקום בה.

מתסקיר הקורבן ניתן ללמוד כי לפגיעה בקטינה הייתה השפעה קשה אף על המערכת המשפטית כולה. גילוי הפגיעה גרם לאם למשבר גדול והאב תיאר התמודדות עם תחושת אשמה, משלא ידע בזמן אמת על אודות הפגיעה ולא הגן על בתו.

12. בבואו לקבוע מתחם עונש הולם למעשי המערער, הדגיש בית המשפט המחוזי כי נוכח טיב המעשים, הזיקה ביניהם והעובדה שהופנו כלפי אותה נפגעת עבירה בנסיבות דומות - מתקיים ביניהם קשר ענייני הדוק, בעטיו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד ביחס לכל העבירות אותן ביצע המערער.

בגזר הדין אף ניתנה התייחסות לערכים החברתיים המוגנים העומדים בבסיס העבירות בהן הורשע המערער, ובראשם הצורך להגן על גופם וכבודם של קטינים. נקבע כי נסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן מלמדות על פגיעה קשה ומשמעותית בערכים המוגנים, שעה שאחי אָם הקטינה ניצל את העובדה שהוריה אפשרו לו לגור בביתם ואת האמון המוחלט שנתנו בו, על מנת לבצע בקטינה רכה בשנים מעשה סדום קשה ביותר וכן מעשים מגונים. וכך נקבע בגזר הדין:

"עסקינן במעשה עבירה מחריד, במהלכו התייחס הנאשם אל אחייניתו הקטנה, שהייתה בת שמונה שנים לכל היותר, כאל חפץ לסיפוק תאוותיו ודחפיו הסוטים, תוך אדישות והתעלמות מוחלטת מרגשות הקטינה, מהתנגדותה למעשים ומהשפעת המעשים על נפשה ועל גופה" (עמ' 7 לגזר הדין, ההדגשות במקור).

לפיכך, ולאחר ששקל את מכלול הנסיבות הקשורות למעשי העבירה ולמידת אשמו של המערער, בית המשפט המחוזי קבע את מתחם העונש ההולם בין 9-14 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי כספי לקטינה.

13. בתוך מתחם העונש ההולם, הובאו במכלול השיקולים נסיבות שאינן קשורות לביצוע עמוד 6

העבירות, וביניהן: הרשעת המערער בתום ניהול משפט הוכחות, והעובדה כי לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה. הודגש, כי חרף היות נפגעת העבירה אחייניתו הקטינה, אשר הוריה פתחו בפניו את ביתם במשך שנים ארוכות ועשו מאמץ לספק לו בית חם, סיוע ועזרה - המערער בחר להימנע מלהעיד להגנתו ולא הביע אמפטיה כלפי הקטינה והוריה, אף לאחר שמיעת הכרעת הדין. בנוסף, בית המשפט המחוזי שקל את העובדה שהמערער אינו משולב בטיפול ומשכך אין הפחתה במסוכנות הנלמדת ממעשיו.

כמו כן, ניתנה התייחסות בגזר הדין לגילו של המערער, ולכך שלחובתו עבר פלילי שאינו מכביד, הכולל הרשעה אחת קודמת משנת 2013, בעבירה של תקיפת בת זוג, בגינה ריצה עונש מאסר בפועל בן 7 חודשים. לצד זאת, הודגש כי העבירות מושא ההליך דנן בוצעו לאחר שחרורו מעונש המאסר שהוטל עליו, ונראה כי לא היה בכך כדי להרתיעו.

לקולה צוין, כי המערער הוא אזרח זר בישראל, הנעדר תמיכה משפחתית; ואף ניתן משקל לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות (כארבע שנים), כאשר מאז שעזב המערער את בית משפחת הקטינה, לא ביצע עבירות נוספות.

בהתאם לאמור, נקבע כי יש להעמיד את עונשו ברף הבינוני נמוך של מתחם הענישה.

14. בסופו של יום, נגזרו על המערער 11 שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו; 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, לבל יבצע עבירת מין לפי חוק העונשין; וכן תשלום פיצוי לקטינה בסכום של 70,000 ש"ח.

תמצית טענות הצדדים בערעור

15. הערעור שלפנינו מופנה הן כלפי הרשעת המערער הן כלפי חומרת העונש. המערער שב על הכחשתו את המעשים המיניים שביצע באחייניתו הקטינה, ולשיטתו יש לדחות את גרסתה שאינה אמינה.

נטען כי גירסת הקטינה בפני חוקרת הילדים נסתרת בשורת ראיות, ובכלל זה נטען, כי המערער לא ישן בחדרה של הקטינה כטענתה, אלא בחדר נפרד; מעשה הסדום לא בוצע בתקופה שהקטינה הייתה בגן הילדים כטענתה, עת התגורר המערער בביתה, מאחר שהמערער התגורר עם משפחתה בדירתם רק שנתיים לאחר מכן; ספת הסלון לא הוחלפה לאחר ביצוע מעשה הסדום כפי שטענה הקטינה, ונזרקה רק מספר שנים מאוחר יותר; לא אירע מקרה שבו נכנסה אמה של הקטינה לחדר בעת שהמערער ביצע בה מעשה מגונה; וכן נטען שהמערער לא גורש מהדירה, זאת בניגוד לגרסתה של הקטינה.

לטענת ב"כ המערער, פרטים אלה פוגעים במהימנות הקטינה ובמשקל שראוי לתת לגרסתה, במיוחד נוכח העובדה שנמנעה מההגנה האפשרות לחקור אותה בחקירה נגדית בבית המשפט המחוזי, שעה שלא העידה.

נוסף על כך, נטען כי לא חל שינוי בהתנהלות הקטינה ובמצבה הנפשי בתקופה שטענה כי נפגעה, וכל נשות החינוך שהיו עמה בקשר שוטף תיארו ילדה חברותית ושמחה. זאת ועוד, נטען כי מעדויות הוריה עלה כי הקטינה נהגה לחפש את קרבת המערער ואף ביקשה ללכת לבקרו לאחר שעזב את דירתם. לפי הטענה, התנהלות זו עומדת בסתירה מובהקת לטענה כי המערער פגע בקטינה.

בהתייחס לגרסת הקטינה שנמסרה למורתה, נטען כי היא עומדת בסתירה לגרסתה בפני חוקרת הילדים, ויש בכך כדי לפגום במהימנותה.

לגישת ב"כ המערער, לא נמצא לגרסת הקטינה הסיוע הראייתי הנדרש בהתאם לסעיף 11 לחוק הגנת ילדים, זאת נוכח התנהלותה "הרגילה" של הקטינה במהלך התקופה שטענה כי נפגעה, מבלי שביטאה סימן חריג כלשהו. עוד נטען, כי גרסת הקטינה כבושה וכך גם מצבה הנפשי שנחשף רק מספר שנים לאחר המעשים, ולא בזמן אמת; בנוסף נטען, כי התנהלות הקטינה לא הייתה ספונטנית ומיוזמתה, אלא היא חשפה את הפגיעה בה רק בעקבות שתי תלונות של חברותיה, אשר העלו טענות לפגיעה מינית בהן. לפיכך נטען להיעדר סיוע ממשי לדבריה, ובשל כך התבקש לזכות את המערער.

לחלופין, ב"כ המערער השיג על משכו של עונש המאסר בפועל שהוטל עליו בגזר הדין. לטענתו, עונשו גבוה באופן משמעותי ממדיניות הענישה המקובלת. נטען כי בענייננו מדובר באירוע חד פעמי של מעשה סדום ובשני מקרים של מעשים מגונים שאינם מצויים ברף העליון של החומרה.

בהקשר זה נטען, כי המערער אמנם ניהל הליך הוכחות כזכותו, אך לא היה בכך כדי להצדיק החמרה בלתי מידתית בעונשו. בנוסף, המערער הוא נתין זר, משכך אינו זוכה לביקורים בכלא, ותנאי מאסרו קשים עבורו באופן משמעותי בהשוואה לאסירים אחרים. עוד צוין, כי לחובת המערער הרשעה יחידה בלבד ולא בעבירת מין ובנסיבות יש להתערב בעונש המאסר שהוטל עליו ולהפחית משמעותית מתקופת מאסרו, באופן שלא תעלה על 48 חודשי מאסר בפועל.

16. מנגד, המשיבה טענה כי יש לדחות את הערעור על שני חלקיו, תוך שסמכה ידיה על הכרעת הדין המרשיעה והמנומקת, וזאת תוך התייחסות לטענות ההגנה.

ב"כ המשיבה הדגישה בטיעוניה, כי הקטינה חשפה את המעשים בפעילות בית ספרית שנועדה

ללמד על מוגנות מינית. מצבה הנפשי היה סוער ולימד על מצוקה רבה, כפי שהעידו המורה והיועצת בבית ספרה - עדויות אובייקטיביות המסייעות לגרסתה ומוסיפות לאמינותה. בנוסף, נטען כי ישנן אינדיקציות ברורות לאי אמירת אמת מצד המערער, שאף בחר שלא להעיד להגנתו, ומחייבות מתן משקל מועט לאמינותו, כפי שאף נעשה בפועל בהכרעת הדין.

אשר לטענות המערער המתייחסות למהימנות הקטינה, נטען כי מכלול תיאור דבריה, לרבות תיאור התנחות, תחושותיה והיעדר ההפרזה מצידה - כולם מלמדים על אמינות גרסתה ועל כך שתיארה בכאב אירועים מוחשיים שחוותה, ואינה "מדקלמת סיפור" ממקור חיצוני.

בהתייחס לטענת ב"כ המערער להיעדר ראיית סיוע כנדרש, נטען כי מצבה הנפשי של הקטינה בעת חשיפת הפגיעה בה, כמו גם נסיבות החשיפה, הנלמדות מהעדויות החיצוניות של הצוות החינוכי בבית הספר - מהוות את הסיוע הנדרש לעדותה בפני חוקרת הילדים, ויש לדחות את טענת המערער בסוגיה זו.

לעניין גזר הדין, נטען כי על המערער הוטל עונש ראוי, ההולם את חומרת מעשיו ואינו מצדיק הקלה בנסיבות העניין.

דין והכרעה

17. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הראיות שהוגש לבית המשפט המחוזי; ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור, על שני חלקיו - להידחות, וכך אציע לחבריי לעשות.

18. חלק הארי של טענות המערער מופנות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט המחוזי. ואולם, כלל מושרש וידוע הוא שערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בממצאי מהימנות ועובדה שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, שהתרשמה באורח ישיר מהעדויות שהובאו בפניה ומהשתלבותן במארג הראייתי הכולל (ראו, למשל, ע"פ 1781/19 קדיוליץ נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (1.10.2020); ע"פ 6080/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (21.7.2021)).

בהקשר זה אני סבור, כי אין להתערב בהרשעת המערער שהתבססה על גרסת הקטינה בפני חוקרת הילדים שהעידה בבית המשפט המחוזי, וניתן בה אמן מלא, ואשר נמצאו לה תימוכין ראייתיים, בין היתר במצבה הנפשי הקשה של הקטינה, ובעדויותיהם של מספר עדים שהעידו כי חשפה בפניהם שהמערער פגע בה מינית, עוד קודם להגשת התלונה על ידה.

בחינת הכרעת הדין מעלה, כי בית המשפט המחוזי בחן בזהירות המתבקשת את תיעוד חקירות

הקטינה, ונתן דעתו להתרשמות חוקרת הילדים ממנה, כפי שבאה לידי ביטוי הן במסמכים שערכה והן בעדותה בפניהם, ומצא כי ביחס לשלושת האירועים הפרטניים שתוארו על ידה - עדותה הייתה מהימנה ועקבית.

לפיכך, אין להתערב בהעדפתו הברורה של בית המשפט המחוזי את גרסתה של הקטינה, כפי שהובאה על-ידי חוקרת הילדים בעדותה, על פני הכחשתו המוחלטת של המערער את המעשים.

לעניין זה, קבעתי בפרשה אחרת את הדברים הבאים, אשר נכונים אף לנסיבות ענייננו:

"התרשמותו של חוקר הילדים היא ראיה קבילה ואף ראיה מרכזית, המשמשת לגיבוש המסקנה בדבר מהימנות העדות (ראו: ע"פ 446/02מדינת ישראל נ' קובי, פ"ד נז(3) 769 (2002)). זאת ועוד, משחקירת הילדים מתועדת ומוקלטת, בהתאם להוראות חוק הגנת ילדים, כפי שהיה בחקירות בענייננו אנו, יש בידי בית המשפט יכולת מוגברת להתרשם ממהימנות עדויות הנחקרים" (ע"פ 4121/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 לפסק דיני (1.7.2021)).

19. אשר למהימנות הקטינה, עליה השיג סניגורו של המערער, יש לציין את התרשמותו הבלתי אמצעית והחיובית של בית המשפט המחוזי, לאחר שצפה בקלטות החקירה של הקטינה ודבריה זכו לאמונו, ואשר בקלטות אלה צפיתי אף אני ומשכך לא מצאתי הצדקה להתערב בעניין זה.

בהקשר זה יש להדגיש את כנותה הרבה של הקטינה והקפדתה לספר את הדברים כפי שזכרה אותם, תוך דיוק בפרטים, כפי שעולה מהכרעת הדין. כך למשל, בשלבים הראשונים של החקירה, הקטינה לא מסרה תיאור מפורט של מעשי המערער והתביישה לנקוב בצורה מפורשת בשם איבר המין שלו. לאחר מכן, תיארה באופן אותנטי, המותאם לגילה, כיצד חשה לאחר הכנסת איבר מינו לפי הטבעת שלה "הוא הכניס לי ואז הרגשתי שמים יורדים, הרגשתי משהו נוזלי, ואז הסתכלתי וראיתי שזה פיפי" ובהמשך: טפטף עלי קצת ועל הסלון אז הרגשתי את זה. הרחתי את הסלון ואז היה לזה ריח מגעיל" (עמ' 7 להכרעת הדין).

התייחסותה התמימה של הקטינה אל נוזל הזרע כאל "פיפי" מלמדת על אמינות התיאור, ועל כך שהקטינה אף לא הבינה את משמעות המעשה המיני שבוצע בה.

נוסף על כך, הקטינה ידעה לתאר בצורה מפורטת, תוך הדגמה באמצעות ידיה, את התנוחה בה בוצע המעשה, כשהבהירה ששכבה על הבטן "עם רגליים לא ממש ישרות אלא כמו משולש", בעוד המערער היה על ברכיו בין הרגליים שלה (מוצג ת/ב1).

כמו כן, מחקירתה עלה כי בעת שהחלה לספר על המעשים המיניים שנעשו בה, ניכר בה קושי רגשי לתארם. כך, כשתיארה את הכנסת איבר המין של המערער באופן שהכאיב לה, הפנתה את מבטה הצידה. כמו כן, כאשר סיפרה שהמערער "פתח לה את התחת עם הידיים שלו" ניתן היה להבחין שהחלה להתנדנד בחוסר שקט (מוצג ת/1ב). בנוסף, לאחר שסיימה לתאר את המעשה המיני שבוצע בה, נשאלה הקטינה כיצד היא מרגישה, והשיבה שאיננה יודעת תוך שרגלה רעדה, ולאחר מכן ביקשה לצאת לשתות מים (מוצג ת/1א).

לאור כל האמור, לא מצאתי מקום להתערב בקביעות המהימנות הנחרצות של בית המשפט המחוזי ביחס לגרסת הקטינה.

20. אשר לטענותיו של המערער המשיגות על גרסת הקטינה, בהיותה גרסה כבושה וכי נקודות מהותיות בה נסתרות בראיות חיצוניות באופן הפוגם במשקלה - אציין כי טענות אלו נטענו זה מכבר בהליך קמא, לובנו ונדחו, ודינן להידחות אף בהליך זה מהטעמים שיפורטו.

בחינת חומר הראיות בענייננו מלמדת על כך כי ניתנה התייחסות בהכרעת הדין לעובדה שהקטינה חשפה את המעשים שביצע בה המערער מספר שנים לאחר התרחשותם, ולכך שבזמן אמת לא שיתפה אדם כלשהו באירועים שהתרחשו. בעניין זה יש להדגיש, כי בהתאם לפסיקת בית משפט זה, כבישת תלונה של נפגעות עבירות מין - מהווה תופעה מוכרת ושכיחה ומדובר בהתנהגות אופיינית של קורבן עבירות מין. לעניין זה יודגש, כי אין בעצם כבישת התלונה מצד הקורבן, כשלעצמה, כדי לפגוע במהימנות גרסתו, מקום בו ניתן הסבר המניח את הדעת לכבישת התלונה (ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 249, 260 (2001)).

למרבה הצער, עבירות מין בכלל, ובקטינים בפרט, מדווחות לרוב לאחר שנים, והדבר נכון אף ביתר שאת בנסיבות ענייננו, משעסקינן בעבירות מין במשפחה. כפי שנקבע בהכרעת הדין, הקטינה לא הבינה בעת שהייתה ילדה רכה בשנים כי נעשו בה מעשים אסורים, ולא שיתפה על אודות הפגיעות המיניות שבוצעו בה בקרב משפחתה או סביבתה וניסתה להמשיך בשגרת חייה "כרגיל".

בנוסף, בנסיבות ענייננו, הקטינה מסרה בחקירתה בפני חוקרת הילדים שפחדה לספר להוריה על מעשיו של המערער ואפילו חששה שמא אביה ירביץ לה ככל שייודע לו על אודות המעשים. על רקע זה, ונוכח הנסיבות המשפחתיות של הקטינה והקשר הקרוב והאוהב בין אימה לבין המערער, ניתן להבין את החששות שמנעו מן הקטינה לחשוף את הדברים קודם לכן. לפיכך, ולאור האמור, אין לראות ב"כבישת" תלונתה כפוגמת במהימנות גרסתה.

21. באשר ליתר טענות המערער לסתירות בגרסת הקטינה, לא מצאתי כי יש באלה כדי לגרוע ממהימנותה. ויודגש, מהימנות גרסת קורבן עבירות מין תיבחן בהתייחס לליבת גרסתו. בפסיקת בית משפט זה נקבע כי "השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת המערער מעבר לכל ספק" (ע"פ 993/00 שלמה נ' מדינת ישראל, פד נו(6) 205, 233 (2002)).

לאחר שבחנתי את טענות המערער ביחס לסתירות בגרסת הקטינה, הגעתי למסקנה כי בצדק נקבע כי הסתירות בדבריה, ככל שהן קיימות, אינן מהותיות, וכן כי אין בהן כדי לכרסם ממהימנותה.

בהקשר זה אני מקבל את קביעותיו של בית המשפט המחוזי ביחס למועד ביצוע העבירות, ושניתן לקבוע כי המעשים שתוארו על-ידי הקטינה בחקירותיה התרחשו במועדים מדויקים שאינם ידועים, עובר לסוף שנת 2019. ובאשר לשני אירועי המעשים המגונים, שביחס אליהם הקטינה לא נקבה במועד כלשהו - אין סתירה ממשית בין גרסתה לבין מועדי מגורי המערער בבית המשפחה. בעניין זה יש להעיר כי תפיסת הזמן של ילדים בגילאים צעירים אינה מפותחת מספיק, ובפסיקה נקבע, לא אחת, כי הקושי לספק תשובות מדויקות ביחס למועדי אירועים ספציפיים, ובמיוחד ביחס לאירועים חוזרים - אינה גורעת ממהימנות הקטין (ראו, למשל, ע"פ 369/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (3.9.2015)).

22. אשר לסוגיית גירוש של המערער מבית המשפחה, עיון בחקירות הקטינה מלמד כי האחרונה לא טענה שאביה גירש את המערער מאחר שסיפרה לו על הפגיעה בה, אלא הבהירה מפורשות שאינה יודעת מדוע אביה גירש אותה. אמנם, אמה של הקטינה שללה בעדותה את האפשרות שבעלה גירש את המערער מבית המשפחה, אך מעדות האב עולה כי עשה כן שלא בידיעת אשתו. לפיכך, אני מאמץ את הקביעה בהכרעת הדין לפיה אין באי ידיעת האם על הגירוש כדי לגרוע ממהימנות דברי האב או הקטינה בעניין זה.

23. ביחס לסידורי הלינה בבית והשאלה האם המערער ישן בחדר בו ישנו הקטינה ואחותה - אני סבור כי מדובר בעובדה שולית יחסית ודין הטענה להידחות, מהנימוקים שאפרט.

ראשית, אין חולק כי הדירה בה התגוררה הקטינה עם הוריה, אחותה ואחיה הקטן היא דירה קטנה יחסית הכוללת שני חדרי שינה וסלון. מהכרעת הדין עולה כי עדויות הורי הקטינה ביחס לסידורי הלינה בדירה לא העלו מתווה אחיד, ונוכח הצפיפות והצרכים המשתנים, סידורי הלינה השתנו לאורך התקופה בה נהג המערער לישון בביתם.

שנית, בשלושת האירועים המרכזיים שתיארה הקטינה, לא נטען כי הפגיעה התרחשה במהלך

שינה משותפת עם המערער באותו החדר. אירוע מעשה הסדום ואירוע המעשים המגונים שכלל נגיעה באיברים האינטימיים מעל הבגדים - התרחשו בסלון הבית, בעת שהמערער והקטינה היו לבדם בדירה. האירוע הנוסף, בדבר המעשה המגונה של צפייה בסרט פורנוגרפי והפשלת מכנסי המערער מתחת לשמיכה - התרחש אמנם בחדר בו ישן המערער, אך אירע במהלך היום, בעת שאם הקטינה נכנסה לסדר בגדים בחדר, ולא נטען שהתרחש בשעת שינה משותפת של הקטינה והמערער בחדר.

לפיכך, אני סבור כפי שאף נקבע בהכרעת הדין, שהשאלה היכן ישנו הקטינה והמערער בדירה, אינה שאלה מהותית לקביעת אמינות תיאורי המעשים המיניים שבוצעו בקטינה, ואף אם זיכרונה ביחס לנקודה זו לא היה מדויק, אין בכך להפחית באופן מהותי ממשקל אמירותיה המפלילות נגד המערער.

24. בהתייחס לטענה נוספת שעלתה בערעור, לפיה לא התרחש אירוע של מעשה מגונה בחדרו של המערער, עת האם נכנסה לסדר בו בגדים, זאת בהתאם לעדותה - אני סבור כי אין בעובדה שאם הקטינה לא זכרה מקרה במהלכו נכנסה לחדר המערער וראתה אותו במיטתו ואת הקטינה יוצאת במהירות מחוץ לחדר - כדי לשלול את מהימנות גרסת הקטינה ביחס לאירועים. הקטינה לא טענה שאמה ראתה את המערער מראה לה סרטים מיניים או נוגע בה באופן מיני. בחינת דברי הקטינה מלמדת, כי המערער שכב על הגב במיטתו, מכוסה בשמיכה, בעוד שהיא עצמה הייתה מחוץ לשמיכה ולבושה, מצב שאינו בהכרח מעורר חשד.

בנוסף, מחומר הראיות עולה, כי המערער החליף את הסרטון בטלפון הנייד לסרט של "טום וג'רי" בעת שאם הקטינה פתחה את דלת החדר, כך שגם בעניין זה, לא ניתן היה להבחין בדבר מה חריג. וכך נקבע לעניין זה בהכרעת הדין:

"בעיניה של הקטינה, כניסת האם לחדר עם הדלת הסגורה, שהיא התקשתה לצאת ממנו לבדה, שמשה הזדמנות לחמוק מן הנאשם, אולם בראייתה של האם דובר בסיטואציה שגרתית למדי, שלא עוררה חשד ולפיכך לא הייתה אמורה להיחרט בזיכרונה" (עמ' 25 להכרעת הדין).

בנוסף אציין, כי אמה של הקטינה אישרה בעדותה שהאחרונה נהגה לשבת יחד עם המערער, לרבות על מיטתו, ואף אישרה את העובדה שהידידת בדלת חדרו של המערער הייתה שבורה, פרטים המאמתים כאמור את גרסת הקטינה.

25. אף בעניין סוגיית מועד החלפת הסלון - לא מצאתי כי יש באי הדיוקים הנטענים בגרסת

הקטינה כדי לגרוע ממהימנות גרסתה. אמנם, בחקירתה הראשונה, מסרה הקטינה כי "כשהוא הכניס לי, הוא השתין לא רק עלי, גם על הסלון בגלל זה זרקנו את הסלון" (מוצג ת/א1); ואולם בחקירתה השנייה, הקטינה הבהירה שזרקו את ספת הסלון "בגלל שהייתה מסריחה", "אבל אימא לא ידעה ממה היא מסריחה" (מוצג ת/א2). בנוסף, הקטינה לא נשאלה, וממילא לא מסרה גרסה, ביחס למועד החלפת הסלון. בכך כאמור אין כדי לשלול את מהימנותה, וודאי שלא את גרסתה המפלילה כלפי המערער.

26. נוסף על כך, דין טענת הסניגור על אודות השוני בגרסת הקטינה שנמסרה למורתה לבין הגרסה שנמסרה בחקירותיה, כפוגע באמינותה - להידחות. בחינת הכרעת הדין בענייננו מעלה כי בעת החשיפה הראשונית של הפגיעה, המורה כתבה בדו"ח האירוע כי הקטינה אמרה לה "שדוד שלה עשה לה את זה כמה פעמים", כאשר המערער הגיע לישון אצלם, והיה מעביר את אחותה למיטה השנייה בחדר (מוצג ת/א14).

ואולם, בניגוד לדיווח של המורה על אודות השיח הראשוני עם הקטינה, בשלוש חקירות הילדים בהן הקטינה נחקרה, האחרונה לא תיארה אירוע במסגרתו המערער הזיז את אחותה שישנה עמה, והעבירה למיטה אחרת. זאת ועוד, בפגישה פרטנית שערכה המורה עם הקטינה יום למחרת - הקטינה לא מסרה שהמערער היה מעביר את אחותה למיטה השנייה. כמו כן, משחוקרת הילדים עימתה את הקטינה עם תוכן הדיווח הראשוני של המורה, זו השיבה כי "אני לא אמרתי שהוא הזיז את אחותי, אני אמרתי שהוא קרא לי, הוא קרא לי לחדר שלי, שלו ושלי" (מוצג ת/א3).

בחינת חומר הראיות בענייננו ועיון בחקירות הקטינה מעלים כי אין לראות בפער המתואר נתון הגורע מאמינות גרסתה, וזאת ממספר טעמים שיפורטו.

המורה בהודעתה (שהוגשה חלף עדותה הראשית) מסרה כי חשה נסערת ביותר במועד בו חשפה הקטינה את הפגיעה בה בשיעור עם הבנות, ובכתה בעצמה בעקבות הדברים (מוצג ת/א13). בניגוד לשיח הראשוני והנסער, הן מצד הקטינה הן מצד המורה בשיעור - בשיחה שהתקיימה ביניהן באופן רגוע למחרת, בפרטיות, הקטינה לא חזרה על הטענה לפיה המערער הזיז את אחותה ממיטתן על מנת לפגוע בה.

בנוסף, בניגוד לחקירות הילדים שהוקלטו והוסרטו ואשר משקפות את דברי הקטינה באופן מדויק, הדיווח של מורתה לא נרשם בזמן אמת, בהתאם לדבריה, אלא נרשם רק למחרת. בית המשפט המחוזי קבע בהקשר זה כי לא ניתן לשלול שהמורה שגתה בתום לב בהבנת דברי הקטינה.

מכל מקום, התרשמות חוקרת הילדים, העולה בקנה אחד עם תוכן חקירות הקטינה, היא שהקטינה נפגעה מינית מהמערער לאורך תקופה ממושכת, בגיל צעיר מאוד, והשוני המתואר אינו מתייחס ואינו קשור לשלושת האירועים הספציפיים שתוארו על-ידי הקטינה בחקירותיה. בנסיבות אלו, אין בו כדי לפגוע באופן ממשי במהימנות גרסתה ביחס לאירועים שאותם תיארה באופן מפורט, ברור וקונקרטי.

27. כעת אפנה לדון בסיוע הראייתי הנדרש בעניין חקירות הילדים. אומר כבר עתה כי אין לקבל את טענות המערער להיעדר ראיית סיוע לגרסת הקטינה, ודין טענתו בעניין זה להידחות.

לאחר בחינת הסוגיה בענייננו, לא מצאתי כי יש להתערב בקביעת בית המשפט המחוזי, לפיה קיימות מספר ראיות סיוע לצורך הרשעת המערער על סמך חקירת הילדים, ובכלל זה תגובתה הנפשית של הקטינה לעיני המורה בבית הספר בו למדה.

וידגש, מצבו הנפשי של נפגע עבירה מהווה חיזוק שעולה כדי ראיה מסייעת והפסיקה הכירה בסיוע לפי סעיף 11 לחוק הגנת ילדים, גם במצבו הנפשי של נפגע העבירה (ראו למשל, ע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 82 (13.1.2014); ע"פ 2544/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (7.2.2019)). בנסיבות המקרה דנן, מדובר בראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לתמוך בגרסת הקטינה (ראו לעניין זה גם בפסקי דיני: ע"פ 6080/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (21.7.2021); ע"פ 5705/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (25.8.2021)).

בית המשפט המחוזי התרשם בענייננו שהחשיפה התרחשה באופן ספונטני ומקרי, בתגובה לשיחת המורה עם התלמידות על אודות גופן וקיום יחסי מין שלא ברצון. הקטינה לא תכננה לחשוף את הפגיעה בה, אלא מדובר במקרה מובהק של מצב שבו אחרי מספר שנים של חווית פגיעה מתמשכת ושל צורך להסתיר ולהפגין איפוק רגשי כלפי הסביבה הקרובה, העלאת הנושא של קיום יחסי מין בכוח בקרב בנות הכיתה, הוביל לפריצת המחסום הרגשי של הקטינה, אשר מנע ממנה להביע את הזעזוע הנפשי שחשה קודם לכן.

וכך נקבע בהכרעת הדין בהקשר זה:

"בעת שהקטינה חשפה בפני מורתה את פגיעת הנאשם בה, היא החלה לבכות ללא כל התראה מוקדמת, עיניה נצצו, היא נראתה במצוקה ורעדה כמו עלה נידף ברוח. מצבה הנפשי תואר כקשה, כשבר כלי, בעוצמה שזעזעה את המורה שחזתה בה והביאה גם את המורה לכדי בכי. גם במהלך השיחה עם היועצת לאחר שיחת החשיפה עם המורה, ובטרם יידוע אימה של הקטינה, תוארה הקטינה

כמי שפחדה מאוד לשתף את הוריה, וכמי שבכתה, הייתה נתונה במצב קשה ורגלה לא הפסיקה לקפוץ. הקושי הנפשי המתואר הוא בולט וחריג ולא יכולה להיות מחלוקת שהוא קשור קשר הדוק וישיר לחשיפת הפגיעה של הנאשם בקטינה" (עמ' 40 להכרעת הדין).

בנסיבות ענייננו, ניתן להיווכח כי מצבה הנפשי במועד חשיפת הפגיעה בה כמו גם נסיבות החשיפה כפי שתוארו, מהווים את הסיוע הראייתי הנדרש לעדות הקטינה בפני חוקרת הילדים. הראיות ביחס למצבה הנפשי נלמדות מעדויות אובייקטיביות של נשות הצוות החינוכי בבית הספר בו למדה, אשר אין מחלוקת שלא הכירו את המערער ושאין להן כל עניין בהפללתו. בהקשר זה אציין, כי בית המשפט המחוזי קבע שמהימנות עדותן של המורה והיועצת הינה גבוהה, ואין מקום להתערב בממצאים אלו.

נוסף על כך, וכפי שתואר לעיל, מצבה הנפשי של הקטינה אינו עומד לבדו, והתשתית הראייתית המגובשת בענייננו, כפי שנפרשה בפני בית המשפט המחוזי, וכללה את "מבחן ההזדמנות", התימוכין שנמצא בפרט על אודות הידית השבורה, תיאור המערער כמי שיצא לביצוע מעשה הסדום מן השירותים בהם עישן, והעובדה שהלה אישר צפייה בסרטים פורנוגרפיים במכשיר הטלפון הנייד שלו, בהלימה לגרסת הקטינה - כולן מצטברות ומצטרפות לראיית הסיוע המרכזית.

28. לכל אלו יש להוסיף את העובדה שהמערער בחר שלא להעיד להגנתו ולמסור את גרסתו המזכה בהתאם לטענותיו. על אף שאין בעובדה זו כדי להוות סיוע ראייתי, יש בה כדי לחזק את יתר ראיות התביעה ולאשש את המסקנה המפלילה נגדו, בהתאם לסעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי.

יצוין בהקשר זה, כי גרסת המערער בבית המשפט המחוזי הייתה הכחשה כללית וגורפת. המערער טען שלא ידע במדויק מתי גר אצל אחותו ולמשך כמה זמן; ואף לא מסר גרסה מפורטת ביחס לשגרת חייו בעת שגר בביתם, ולא בכדי נקבע ביחס לגרסתו שהייתה "דלה בפרטים ואיננה מעוררת אמון" (עמ' 43 להכרעת הדין).

29. לסיכום, מעשה הסדום שביצע המערער בקטינה התרחש שעה שהוריה לא היו בבית, כאשר המערער ניצל את תמימותה של הקטינה, את גילה הרך מאוד בשנים, את פער הגילאים המשמעותי ביניהם, את מעמדו ואת כוחו ביחס לקטינה, על מנת לגעת בגופה בצורה מינית ובוטה, ובאופן שהסלים עד לחדירה מלאה לפי הטבעת שלה, בהיותה בת 7 שנים בלבד. יצוין, כי לא מדובר במעידה חד פעמית מצידו של המערער, ובמהלך התקופה הרלוונטית נקט בשיטה דומה וביצע בקטינה מעשים מגונים, שאינם תואמים את גילה ואת יכולתה להבין את אשר עשה בה.

כפי שאף עולה מפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ובשים לב לכך שהמערער התגורר עם משפחת הקטינה כשלוש שנים, ברי כי הקטינה חיה לאורך תקופה ממושכת בחדרה וללא תחושת ביטחון במקום שאמור להיות בטוח ביותר עבורה, מבלי יכולת לצפות או למנוע את התרחשות הפגיעה הבאה בה.

30. לקראת סיום, אתייחס לגזר דינו של בית המשפט המחוזי. כידוע, אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בחומרת העונש שנגזר על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות בולטת בגזר הדין, או כאשר העונש חרג באופן קיצוני מהענישה המקובלת במקרים דומים (ראו: ע"פ 6807/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (24.4.2018); ע"פ 968/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (22.3.2021)).

לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, לא מצאתי כי המקרה שלפנינו נופל בגדר מקרים חריגים אלה. העונש שנגזר על המערער - הכולל 11 שנות מאסר בפועל - חמור אך הולם את העבירות החמורות שבהן הורשע, מעשים המעוררים סלידה עזה וראויים להוקעה, ובוודאי אין הוא מצדיק התערבות ערכאת הערעור.

העונש שהוטל על המערער אף הולם את הישנותן של הפגיעות והימשכותן; את פגיעתו בקטינה בשלושה מקרים שהתרחשו במועדים שונים, בין כותלי ביתה, תוך ניצול קרבתו ונגישותו אליה וניצול האמון שנתנה בו המשפחה. עונשו אף עולה בקנה אחד עם הנזקים הקשים שגרם במעשיו לקטינה ולמשפחתה, כפי שפורטו לעיל; ועם מידת אשמתו של המערער, אשר לא הביע חרטה, לא נטל אחריות על האירועים, ועמד על הכחשתו הגורפת אף בדיון לפנינו.

31. עוד יודגש, כי מפסיקת בית משפט זה עולה מדיניות ענישה מחמירה בעבירות מין בקטינים, שיש בה כדי לשקף את הנזקים החמורים שנגרמים לקורבנות, את הפגיעה בנפשם ובגופם, ואת ההשפעה הקשה על התפתחותם התקינה, על תפקודם היומיומי ועל יכולתם האישית והחברתית. פגיעות אלה מהדהדות ומלוות את נפגעי העבירה כל ימי חייהם והנזק שנגרם בגינן מצטבר, הרסני ורווי בצלקות, ולבטח כאשר המדובר בילדה צעירה ורכה בשנים (ראו למשל, ע"פ 2359/17 פלוני נ' מדינת ישראל (18.8.2019)). משכך, תפקידם של בתי-המשפט הוא להעביר מסר חד משמעי בדמות ענישה משמעותית ומרתיעה על מבצעי העבירות, על מנת לבטא את הסלידה מן המעשים.

על יסוד האמור, איני רואה כל מקום להתערב בעונש שנגזר על המערער.

32. אשר על כן, אציע לחבריי לדחות את הערעור כאמור, על שני חלקיו.

י
ו
ס
ף
א
ל
ר
ו
ן
ש
ו
פ
ט

השופט דוד מינץ:

מצטרף אני לחוות דעתו המנומקת של חברי השופט אלרון, שדין הערעור על שני חלקיו להידחות. אוסיף כי אף אני, כמו חברי, צפיתי בסרטונים שתיעדו את חקירותיה של הקטינה לפני חוקרת הילדים, ואף אני השתכנעתי כמו חברי שאין מקום להתערב בממצאיו של בית המשפט המחוזי בעניין מהימנותה של הקטינה.

דוד מינץ
שופט

השופט נעם סולברג:

גם דעתי-שלי כדעתו של חברי, השופט י' אלרון, וכפי שהיטיב להסביר. הכרעת הדין מבוססת היטב, ההרשעה - מחוייבת. גזר הדין חמור, אבל אין הצדקה של ממש להתערב ולשנותו. דינו של הערעור אפוא להידחות, על שני ראשיו.

נעם סולברג
שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט יוסף אלרון.

ניתן היום כ"ו באלול התשפ"ד (29 ספטמבר 2024).

י
ו
ס
ף
א
ל
ר
ו
ו
ש
ו
פ
ט

דוד מינץ
שופט

נעם סולברג
שופט